

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2014. október hó 30. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt I.rendű vádlott és társa ellen indított büntető ügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2014. évi június hó 03. napján kihirdetett 6.B.670/2013/14. számú ítéletét megváltoztatja akként, hogy a vádlottakkal szemben kiszabott büntetés helyesen szabadságvesztés büntetés, melynek végrehajtási fokozata mindkét vádlott esetében börtön, továbbá a kiszabott szabadságvesztés büntetések végrehajtása esetén legkorábban a büntetések kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsáthatóak.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 4.000 (Négyezer) Ft II. r. vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s :

Az első fokon eljáró Nyíregyházi Törvényszék 6.B.670/2013/14. számú, 2014. június 3. napján kihirdetett ítéletével I. r. vádlott bűnösségét állapította meg testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1), (8) bek. I. ford.).

II. r. vádlott büntetőjogi felelősségét pedig testi sértés büntetének kísérletében (Btk. 164. § (1) és (3) bek.).

I. r. vádlottat 2 évi börtönbüntetésre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette.

II. r. vádlottal szemben 8 hónapi börtönbüntetést alkalmazott. A szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

Az előbbieken túlmenően rendelkezett az eljárás során lefoglalt és a bűnjelnapló szerint kezelt bűnjelek elkobzásáról, illetőleg a lefoglalás megszüntetéséről és a II. r. vádlott részére történő kiadásról.

Az első fokon eljáró bíróság rendelkezett továbbá az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetéséről akként, hogy a felmerült bűnügyi költséget részben külön-

külön terhelte a vádlottakra, részben pedig a bűnügyi költség egy részének egyetemleges megfizetésére kötelezte mindkét vádlottat.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész I. r. vádlott terhére büntetésének súlyosítására irányuló fellebbezést terjesztett elő.

I. r. vádlott és védője 3 napi gondolkodási időt tartott fenn. Az említett idő alatt az I. r. vádlott meghatalmazott védője az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. r. vádlott javára elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentett be joghatályos fellebbezést.

II. r. vádlott és védője fellebbezést jelentett be az elsőfokú bíróság határozata ellen akként, hogy II. r. vádlott felmentésre irányuló fellebbezéssel élt, míg védője elsődlegesen felmentésre, másodlagosan pedig a büntetés enyhítésére irányuló jogorvoslatot terjesztett elő.

A fellebbviteli főügyészség átiratában az ügyész által az I. r. vádlott terhére irányulóan előterjesztett fellebbezést fenntartotta, míg a II. r. vádlott, illetőleg a védők által bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Átiratában rögzítette, hogy álláspontja szerint sem az I. r., sem pedig a II. r. vádlottak esetében jogos védelmi helyzet nem állapítható meg. Kölcsönösen bántalmazási szándékkal közelítettek egymás felé, a kölcsönös bántalmazás során mindketten a jogtalanság talaján álltak, így kölcsönös verekedésnél a jogos védelmi helyzet megállapítása kizárt.

Átiratában rögzítette, hogy I. r. vádlott esetében e vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhe, tekintettel arra, hogy a bűnösségi körülményeket e vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság nem a súlyuknak megfelelően értékelte. Még utalt arra, hogy a II. r. vádlott esetében a büntetés enyhítésére álláspontja szerint nincs lehetőség.

Az ítéletábra az ügyész által az I. r. vádlott terhére irányuló súlyosításra vonatkozó fellebbezésre, illetőleg a II. r. vádlott és védője, valamint az I. r. vádlott védője által előterjesztett fellebbezésekre tekintettel az első fokon eljáró Nyíregyházi Törvényszék ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Be. 361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen teljes terjedelmében felülbíráta.

A nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az I. r. vádlott vonatkozásában a terhére előterjesztett súlyosításra irányuló fellebbezést fenntartotta, s lényegében fenntartotta a II. r. vádlott vonatkozásában írásban előterjesztett átiratban foglaltakat is.

A felülbírálat során az ítéletábra megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályok maradéktalan betartásával eljárva ügyfelderítési kötelezettségének teljes körűen eleget tett és megalapozott tényállást állapított meg mindkét vádlott vonatkozásában.

A másodfokon eljáró bíróság az ekként hibamentesen megállapított tényállást a Be. 351. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban irányadónak tekintette.

Az ítéletábra álláspontja szerint az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést mindkét vádlott büntetőjogi felelősségét illetően.

A másodfokú bíróság utal arra az egyébként az elsőfokú bíróság határozatában is megjelenő, illetőleg a fellebbviteli főügyészség átiratában is rögzített körülményre, miszerint a jelen esetben a kölcsönös bántalmazás alapján mindkét vádlott a jogtalanság talaján állt, jogos védelmi helyzet tehát egyik terhelt vonatkozásában sem állapítható meg.

Az említett körben egyébként az első fokon eljáró bíróság álláspontját részletesen indokolta.

Az első fokon eljáró bíróság helyesen minősítette mindkét vádlott cselekményét. A cselekmények minősítése során a másodfokú bíróság álláspontja szerint helyesen alkalmazta a 2012. évi C. törvény, a hatályos Büntető Törvénykönyv rendelkezéseit.

A cselekmény elkövetésére egyébként 2013. június 6. napján került sor. Nem sértett tehát törvényt az elsőfokú bíróság figyelemmel a hatályos Btk. 2. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az említettek szerinti jogszabály alkalmazásával.

A másodfokon eljáró Debreceni Ítéletábra nem osztotta az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezését I. r. vádlott esetében. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által helyesen felsorolt és értékelt bűnösségi körülményekre és a két vádlott cselekményével összefüggő belső arányosságra is figyelemmel az elsőfokú bíróság által alkalmazott szankció neme és mértéke mindkét vádlott esetében szükséges és egyben elégséges is a büntetési célok érvényre juttatására.

A másodfokú eljárásban észlelte azonban az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság a határozat rendelkező részét nem a hatályos 2012. évi C. törvény szerint fogalmazta meg, ezért - bár rendelkezései tartalmilag helyesek - szükségesnek mutatkozott az említett körben az elsőfokú bíróság határozatának megváltoztatása mégpedig akként, hogy a vádlottakkal szemben kiszabott büntetés helyesen szabadságvesztés büntetés, melynek végrehajtási fokozata mindkét vádlott esetében börtön, továbbá a kiszabott szabadságvesztés büntetések végrehajtása esetén legkorábban a büntetések kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsáthatóak.

Az említett megváltoztató rendelkezésre a Btk. 37. § (1) és (2) bekezdésében foglalt normaszövegre tekintettel, valamint a 38. § (1) bekezdésében rögzítettek miatt kellett sort keríteni. A Btk. 37. § (1) bekezdése szerint a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata fogház, ha azt vétség miatt szabták ki, kivéve, ha az elítélt visszaeső. A (2) bekezdés rendelkezése szerint a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata börtön amennyiben azt büntett miatt szabták ki.

A 38. § (1) bekezdésében foglaltak szerint határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén a bíróság az ítéletben megállapítja a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját. A (2) bekezdés szerint ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb 3 hónapnak a kitöltését követő nap.

Az említett jogszabályi rendelkezések érvényre juttatása érdekében tehát a másodfokú bíróság az ügyben ítélettel változtatta meg az elsőfokú bíróság határozatának rendelkező részét, ugyanis rendelkeznie kellett arra az esetre is amennyiben a két vádlott esetében a végrehajtásában felfüggesztett börtönbüntetés utólagos végrehajtását rendelik el.

Ebben az esetben tehát a büntetések kétharmad részének kitöltését követő napon a vádlottak feltételes szabadságra bocsáthatóak.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság határozatának egyéb rendelkezései helyesek, törvényesek, ezért egyebekben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét Be. 371. § (1) bekezdésére utalással helybenhagyta, míg az előbbiekben érintett részét a Be. 372. § (1) bekezdése szerint változtatta meg.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a bíróság a Be. 381. § (1) bekezdése alapján rendelkezett II. r. vádlott vonatkozásában, mely költség a kirendelt védő díjából adódóan felmerült bűnügyi költség.

Debrecen, 2014. október 30.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, előadó, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, Dr. Bakó József sk. a tanács tagja

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 6.B.670/2013/14. számú ítélete a másodfokú bíróság határozatával I. r. vádlott, valamint II. r. vádlott vonatkozásában 2014. október 30. napján jogerős és a szabadságvesztés büntetések kivételével végrehajtható.

Debrecen, 2014. október 30.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke